

TIL HVA DA?

Hu så fremfor seg. Svart blick mot det marmormatte hvite rundt. «Folk skulle ikke bry seg. Jeg mener, bry seg om, altså. Det blir bare trøbbel av det.»

Det marmormatte fikk et gulskjær, blikket ble blekere: «Kjærlighet er et ord, Sier noen 'jeg elsker deg', skal du merke det i livet ditt. Det er ikke noe inni et ord. Ordas innhold er dagliglivet, det. Det du gjør hver dag, handlingene og orda du bruker overfor andre, dyra eller ungene, deg sjøl – for den del. Mange folk snakker jo tross alt mest med seg sjøl. Taleevnen tørker ikke inn selv om slekta blir borte og vennene er opptatt med sitt. Snakketøyet overlever det meste. Og selv når du står og griner på kjøkkenet og lager kaffe en torsdag morgen, selv da: 'Au, faen heller, nå brant jeg meg.' Refleksive verb er gode å ha, da blir man på et vis to: Jeg og meg.»

Det er ganske underholdende å snakke dagen lang og bruke refleksive verb. Hvor mye får du sagt da, i grunnen?

Jeg reiser meg fra senga.

Jeg setter meg til bordet

Jeg tørker meg i rumpa.

Jeg vasker meg.

Jeg kler på meg.

Jeg barberer meg.

Jeg kler av meg

Jeg legger meg.

Jeg kjeder meg.

Jeg gleder meg.

Men du får ikke sagt at du spiser, ler eller tenker ... elsker noen

Lyset er en kilde til mørke: Rett der ute svart skau; svart-blå himmel med spredte stjerner.

Mørket er en kilde til lys: Rett der ute hvit skau; en iskald-blå himmel uten stjerner – borte i lyset.

Livet, liksom, det er en reise fylt av dumheter, uklokskap, løfter jeg ikke holdt, avreiser og ankomster til og fra steder – uten varighet. Dyr, mennesker, planter, fjell har jeg vært hos; og likevel, det er ingenting igjen. Bortsett fra meg sjøl, da.